

אבי, אבי, הוא נוגע בי כבר!

חמישה תרגומים לארבעה שירים

מגרמנית: ניצה בן־ארי

שיר לילה לנווד (2)**

נוסח ראשון:
על כל פֶּסְגוֹת
דְּמָמָה,
בְּצִמְרוֹת
שוב לא תִשְׁמַע
כל מִשְׁבַּח רוּחַ.
צְפוֹר בְּסִבְךָ שׁוֹקֵטָה.
חֲכֵה נָא גַם אֶתָּה
עוֹד מְעֻט תְּנוּחַ.

נוסח שני:
על פְּנֵי כָּל הַפְּסְגוֹת
דְּמָמָה,
בְּצִמְרוֹת
שוב לא תִשְׁמַע
מִשְׁבַּח כָּל רוּחַ.
בְּסִבְךָ צְפוֹר תְּדוּם.
חֲכֵה, קְרוֹב הַיּוֹם –
וְגַם אֶתָּה תְּנוּחַ.

שיר לילה לנווד (1)*

אתָּה שְׁמֵמְרוֹמֵי שָׁמַיִם
צֵעַר וּמְכֹאֹב מְרַגֵּיעַ,
וּלְלֵב סוֹבֵל כְּפָלִים
כְּפֹל נְחֵמָה מְצִיעַ,
מַה לִּי הַבֵּל הַתְּשׁוּקָה?
שִׁבְעַת סִבְל וַיְצָרִים עֵזִים!
שְׁלוֹה מְתוּקָה,
בוֹאֵי, אֵה, בוֹאֵי אֶל חֲזִי!

* נכתב ב־1776, פורסם ב־1780.

** נכתב על קיר הבקתה בהרים, ב־6 בספטמבר 1780. תורגם במרס 2014 לאזכרה של גיא.

"תִּרְצֶה לְבוֹא אֵתִי, עֲלֵם חֵן?
בְּנֹתַי יִדְאֲגוּ לָךְ כְּאֲחֵיהֶן.
בְּלִיל הֵן יוֹצְאוֹת בְּמַחֹל מַחְנִים מְלַבֵּב,
יִרְקְדוּ וַיִּזְמְרוּ לָךְ שִׁיר עֲרֵשׁ עֶרֶב."

אָבִי, אָבִי, אֵינְךָ רוֹאֵה מִכָּאֵן
אֶת בְּנוֹת שַׁר הַיַּעַר בְּמָקוֹם מְסֻתָּוֵר?
בְּנִי, בְּנִי, הֵן רְאִיתִי הֵיטֵב,
אֶפְרַת עֲרֵבוֹת עֵתִיקוֹת מֵהִבְהַב.

"אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ, פְּנִיָּה מוֹשְׁכִים;
וְאִם לֹא בְנֵעַם, אֲשַׁתְּמֵשׁ בְּכַחֲזִי."
אָבִי, אָבִי, הוּא נוֹגֵעַ בִּי כְּכֹר!
שַׁר הַיַּעַר גָּרַם לִי כְּאֵב פֹּה מֵר!

הָאֵב מִתְחַלְחֵל, בְּדַהְרָה הוּא רוֹכֵב,
חוֹבֵק בְּזוֹעוֹתָיו אֶת יְלָדוֹ הַמֵּי־בֵב.
חֵישׁ בְּחֶצֶר מִן הַסּוֹס הוּא יוֹרֵד;
בְּזוֹעוֹתָיו הַיְלָד מֵת.

מִי זֶה רוֹכֵב בְּלִיל חֲשֶׁה וְסַעַר?
הָאֵב הוּא, עִם יְלָדוֹ הַנֶּעֵר.
נוֹשֵׂא הוּא אֶת בְּנוֹ בְּבִטְחָה בְּזוֹרְעוֹ,
אוֹפֵף אוֹתוֹ בְּחֶסֶם, דוֹאֵג לְשִׁלּוֹמוֹ.

בְּנִי, לָמָּה הִסְתַּרְתָּ פְּנִיָּה פִּתְאֹם?
אָבִיא, לֹא תִרְאֶה אֶת שַׁר הַיַּעַר הָאֵים?
אֶת שַׁר הַיַּעַר, עִם כֶּתֶר וְזָנָב?
בְּנִי, זֶהוּ רַק עֲרַפֵּל הַסְּתִיו.

"בּוֹא אֵתִי, בּוֹא נָא, יְלָדֵי הַרְרָה,
נִשְׁחַק מוֹשְׁחָקִים מְקַסִּימִים כָּל כֶּה!
יֵשׁ עַל הַגְּדָה פְּרָחִים בְּשִׁלָּל צְבָעִים,
לְאִמִּי שִׁלָּל בְּגָדֵי זָהָב מִפְּלָאִים."

אָבִי, אָבִי, אֵינְךָ שׁוֹמֵעַ עוֹד
מֵה שַׁר הַיַּעַר מִבְּטִיחַ לִי בְּסוֹד?
אֵל דְּאָגָה, יְלָדִי, אֵל תִּדְאָג, יְלָד;
הַרוּחַ מְרַשְׁרֵשׁ בְּעֵלֵי הַשְּׁלֶכֶת.

* 1782.

גרטכן ליד הכישור*

שְׁלוֹתֵי פְּרָחָה, לְבִי כְּבֵד, לֹא אֶמְצָא מְנוּחָה לְעוֹלָם וָעֶד.	יְפֵי תֵּאָרוּ, חַן הִלְכוֹתֶיךָ, מִתְקַ חַיּוֹכֹ, הָעֵז בְּעֵינָיו.
אִם הוּא אֵינוֹ רַק הַקָּבֵר נוֹתֵר, הָעוֹלָם כְּלוֹ מָאוֹס וּמְיֻתֵר.	נְעִימַת קוֹלוֹ קָסָם שׁוֹקֵק, וּמִגַּע כֶּף יָדוֹ, וְאֵיךְ הוּא נוֹשֵׁק!
דְּעִתִּי נְטֻרְפֵת מְרַב יְסוּרִים, רֵאשִׁי הָאֲמָלֵל נִבְקַע לְגִזְרִים	שְׁלוֹתֵי פְּרָחָה, לְבִי כְּבֵד, לֹא אֶמְצָא מְנוּחָה לְעוֹלָם וָעֶד.
שְׁלוֹתֵי פְּרָחָה, לְבִי כְּבֵד, לֹא אֶמְצָא מְנוּחָה לְעוֹלָם וָעֶד.	חֲזִי הַיּוֹקֵד רַק לוֹ מִשְׁתוֹקֵק לוֹ רַק יְכַלְתִּי אוֹתוֹ לְחַבֵּק
רַק אַחֲרָיו בְּאֶשְׁנֵב עֵינָי תָּרוֹת, לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו אֶצֵּא לְרַחוּבוֹת.	וְאוֹתוֹ לְנִשֵּׁק בְּכָל הַכַּחוֹת, בְּנִשְׁיָקוֹת פִּיהוּ לְטַבֵּעַ עַד כְּלוֹת!

* מתוך "פאוסט", חלק א', שורות 3374-3413, הוצאת אוניברסיטת תל אביב, 2006.